

[Jørgen Jensen]

cialdemokratiets egne forslag. Det er i dag endnu en gang dokumenteret, at man ikke mener noget med de forslag, og at det derfor er urealistisk – udansk – at bringe dem frem i debatten og sige: skal vi gennemføre nogle af de forslag? Det er vel også det, der er baggrunden for, at man stemte imod kommunisternes forslag om en trustkommission.

Finansministeren taler om, at selv om der er tale om visse besparelser, er der baggrund for udvidet aktivitet, og der blev nævnt to områder, som skulle muliggøre dette, genoptræningen og efterløn. Ja men det udvider ikke forbrugsmulighederne. Det er ikke en udvidelse, der finder sted her. Tværtimod. Nogle af dem, der går på efterløn – ikke fordi jeg mener, vi skal diskutere efterløn i det uendelige her – går tværtimod ned i ydelse. Det begrænser deres købekraft.

Vi har netop i dag fået noget at vide om, hvordan prisstigningerne har været i november måned. Det viser sig, at pristallet er steget så meget, at hvis det var på årsbasis, man skulle regne det ud, så svarede det til noget med 14 pct. Med det indgreb, der er i dyrtidsreguleringen, som jeg også talte om i går, siger det også noget om, hvilke begrænsede forbrugsmuligheder der er. Jeg opererede i går med to tal. Selv om vi går ud fra, at det alligevel skulle lykkes at undgå at få den store stigning, så vi ikke får to portioner her til marts måned, så er det mellem 1.800 og 3.200 kr., man tager fra lønarbejderne gennem det indgreb, der er i dyrtidsreguleringen, i det første halve år af den kommende overenskomstperiode. Og så taler man om, at der er udvidede forbrugsmuligheder. Det er ikke rigtigt, og det bliver ikke rigtigt af, at man gentager det.

Man siger, at regeringen vil sikre reallønnen opretholdt såvel på det private som på det offentlige område. Det må vel være med henblik på de overenskomstforhandlinger, som er i gang, man siger dette. Men det er kendetegnende for regeringens økonomiske politik, at der intet er – hverken i det, der blev sagt i dag, eller i det, der er sagt tidligere – om begrænsning af profitter, om begrænsning af de arbejdsfri indtægter, intet om den kapitalophobning, som man erkender der har fundet sted i virksomhederne på grund af indkomspolitikken. Der er overhovedet intet om, hvad man vil gøre her. Men man vil sikre reallønnen, og at sikre realløn-

nen betyder, at den ikke skal udvides. Altså det efterslæb, man har fået, fordi den er faldet, det skal man ikke have dækket ind. Man skal heller ikke have noget på grund af den produktivitetstigning, som har fundet sted. Man skal heller ikke sikres over for det indgreb, som har været i dyrtidsreguleringen. Som jeg pegede på i går, betyder det reelt, at lønarbejderne, hvis de blot skulle sikres real-lønnen ud fra pristallet, skulle have mere end 3½ kr. mere i timen her fra 1. marts. Det er det, der reelt er tale om. Men det er der ikke noget med.

Man siger, at der ikke er noget alternativ til regeringens økonomiske politik, og at det er et fåtal af partier her i tinget, der er utilfredse. Ja, det er da rigtigt. Når det parti, som i sine valgløfter til vælgerne og i sit arbejdsprogram prøver på at pege på over for arbejderklassen, hvad der burde ske, hvordan man burde ændre dette samfund, springer fra det og går over til det borgerlige firkløver og deres politik, ja, så er det rigtigt, så bliver der få tilbage, der protesterer. Man kan sætte kikkerten for det blinde øje og ikke ville se, hvad der er af andre muligheder, og det er åbenbart også det, man gør.

Jeg vil gerne svare på nogle af de bemærkninger, der er faldet om det, jeg sagde i går. Jeg sagde ikke, at betingelsen for, at vi kunne bygge politik på et andet flertal, var, at man meldte sig ud af NATO og meldte sig ud af EF. Jeg sagde blot, at det var rigtigt, at kommunisterne er modstandere af NATO og EF, og at vi vil bekæmpe den politiske holdning, der ligger bagved, men jeg sagde også, at der var en hel række afgørende politiske problemer i dagens politik, som vi måtte tage fat på. Det var ungdomsarbejdsløsheden. Det var de langtidsledige. Det var usikkerheden omkring uddannelse og kultur. Det var spørgsmålet om tryghed og tro på fremtiden. Det var boligområdet, hvor jeg pegede på, at der var tusinder, som havde dårlige boligforhold, samtidig med at der var en kraftig spekulation i dette område. Det var spørgsmålet om kapitalophobning, som finder sted i virksomhederne, og som også har noget at gøre med vores gæld til udlandet, også har noget at gøre med, hvordan man fører økonomisk politik. Det er ikke rimeligt at tale om, at man skal begrænse forbruget, så længe man tillader den kapitalophobning, så længe man tillader en belåning af værdistigningen i jord